

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 756/2015
10.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Њ., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Њ., адвоката Ј.Ћ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 501/14 од 19.05.2015. године и Вишег суда у Панчеву Кж 164/15 од 09.07.2015. године, у седници већа одржаној 10.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Њ., адвоката Ј.Ћ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 501/14 од 19.05.2015. године и Вишег суда у Панчеву Кж 164/15 од 09.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 501/14 од 19.05.2015. године окривљени Д.Њ. је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Оштећени М.Ј. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у укупном износу од 54.250,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж 164/15 од 09.07.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.Њ., адвоката Ј.Ћ., а пресуда Основног суда у Панчеву К 501/14 од 19.05.2015. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Д.Њ., адвокат Ј.Ћ., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тачка

2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у побијаним пресудама повређен кривични закон у смислу члана 439. тачка 2) КЗ и у вези са тим наводи да је у конкретном случају окривљени поступао механички тако што је у тренутку када га је оштећени ухватио за рамена, он њега одгурнуо и у том делићу секунде окривљени није могао бити свестан да ће оштећени пасти, а још мање да ће приликом пада повредити руку, те у случају и да је био тога свестан окривљени не би пристао на наступање штетних последица, поготово имајући у виду да је оштећени знатно старији човек са којим није био у сукобу. Из свих околности случаја, по оцени браниоца, произилази то да окривљени није имао намеру да оштећеног тешко телесно повреди, а суд је при свим неспорним чињеницама био дужан да образложи зашто је окривљени имао мотив да оштећеном нанесе тешку телесну повреду. Због наведеног бранилац сматра да су судови морали да утврде да је окривљени критичном приликом кривично дело учинио из нехата, те да га у том смислу огласе кривим за кривично дело из члана 121. став 4. КЗ за које је предвиђена знатно блажа казна.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по оцени овог суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке, а везано за облик, односно степен кривице који је постојао код окривљеног приликом извршења предметног кривичног дела, а који чињенични закључци су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, због чега бранилац окривљеног иако формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, фактички оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, а везано за утврђени облик кривице који је постојао код окривљеног критичном приликом.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и да је побијаном пресудом повређена одредба члана 428. ЗКП јер је суд супротно тој одредби без икаквог образложења закључио да је окривљени био свестан да ударањем и одгуривањем оштећеног, истог може тешко телесно повредити па је на то и пристао.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није

предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, као ни због повреде закона из члана 428. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Д.Њ. оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**